

MARIO MERZ

Senza Titolo, 1975, pencil on paper, 85,4 x 63,5 cm

Mario Merz (1925-2003) is een van de belangrijkste figuren uit de Italiaanse Arte Povera beweging van de jaren '60-'70. Hij ontwikkelde een conceptuele praktijk gebaseerd op het gebruik van organische materialen, industriële elementen of inerte objecten, vaak in associatie met zinnen of getallen in neon. Het hier getoonde werk is historisch, gezien het jaar waarin het werd gerealiseerd, maar ook omdat het duidelijk één van de fundamenteën van het werk van Merz in beeld brengt: de Fibonaccireeks. Deze wiskundige sequentie werd in 1202 in Pisa gepubliceerd door een zekere Leonardo da Pisa, Fibonacci genoemd. De reeks is gebaseerd op het eenvoudige idee dat elk volgend getal de som is van de twee getallen die eraan voorafgaan. Zo is $0+1=1$, krijgen we vervolgens $1+1=2$, dan $1+2=3$, $2+3=5$ en zo exponentieel verder tot oneindig. Als reeks geschreven geeft dit: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 88, ... De getallen in de reeks stijgen snel en groeien als een menselijk wezen. De reeks kent uiteraard geen einde gezien ze oneindig is. De idee van een ruimte zonder ruimtelijke beperkingen en het bestaan van een harmonische wet van het worden leidden ertoe dat Merz deze reeks als een leidmotief gebruikte in zijn werk. Interessant in deze context is ook de opmerking van Giovanni Lista in een tekst over de kunstenaar: "la portée symbolique de la séquence de Fibonacci est que toute progression en avant s'appuie sur le passé". Een mooi in situ voorbeeld van een werk van Merz met dit thema situeert zich op een beroemde historische plek in de stad Turijn, la Mole, waar de kunstenaar in 1998 *Il volo dei numeri* (de vlucht van de getallen) installeerde, met een zich naar de hemel oprichtende in neon uitgevoerde Fibonaccireeks. De getoonde tekening in de Wunderkammer is bijzonder sober en verwijst naar diverse werken uit de jaren '70 waarin hij het groeiprincipe toepast op het object 'tafel', een terugkerend element in zijn praktijk. De tafel beschouwend als een element van gezelligheid dat een gemeenschap samenbrengt, interacties bevordert en symbool staat voor reünierites, schrijft Merz in 1973 in een tentoonstellingscatalogus voor de galerie John Weber te New York: "*I reject linear, one by one, or assembly-line fabrication of spaces. I reject the idea that there can be a fixed number of people in a space. Tables which belong to the reality of daily life have to be made either for a full space or for an empty space... For one person.*

For another person.

For two people then.

For three people.

For five people.

For eight people.

For thirteen people.

For twenty-one people.